

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Liv Constantine
THE LAST MRS PARRISH

Copyright © 2017 by Lynne Constantine and Valerie Constantine.
All rights reserved.

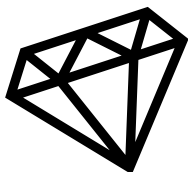
Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03580-3

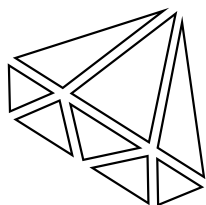

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

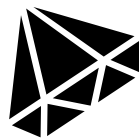

LIV
KONSTANTIN

POSLEDNJA
GOSPOĐA
PARIŠ

Prevela Radojka Jevtić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

LININA POSVETA:
*Za Lin, moju drugu koricu,
iz mnogo, mnogo razloga.*

VALERINA POSVETA:
Za Kolina. Ti sve ostvaruješ.

[P R V I D E O]

A M B E R

JEDAN

Amber Paterson smučilo se da bude nevidljiva. U ovu teretanu dolazi svakodnevno već tri meseca – tri duga meseca gleda ove bogatašice kako rade na jedinom što im je bitno. Toliko su samožive; mogla bi se kladiti da je nijedna od njih ne bi prepoznala na ulici, iako je na metar od njih svakog dana. Ona je njima deo nameštaja – nevažna, previše nebitna da bi je primetili. Ali nije marila – ne za njih. Samo iz jednog razloga dovlačila se ovde svakog dana, do ove sprave, tačno u osam sati.

Smučila joj se ta rutina – dan za danom, vežba i čeka trenutak da povuče potez. Krajičkom oka spazila je karakteristične *najki* patike kako staju na spravu pored nje. Amber je ispravila leđa i pravila se da je zadubljena u časopis koji je bio strateški postavljen na držač njene sprave. Okrenula se i osmehnula se stidljivo izuzetnoj plavuši pored sebe i za to dobila uljudno klimanje glavom. Amber je uzela flašu vode, namerno pomerila stopalo do ivice sprave, okliznula se i srušila časopis na pod, ispod pedale sprave do njene.

„O bože, izvinite“, rekla je i zarumenela se.

Ali pre nego što je uspela i da siđe sa sprave, žena pored prestala je da okreće pedale i uzela ga. Amber je gledala kako se žena mršti.

„Čitate časopis *Is*?“, rekla je žena i vratila joj ga.

„Da, to je časopis Fondacije za cističnu fibrozu. Izlazi dvaput godišnje. Čuli ste za njega?“

„Da, da. Da li se možda bavite medicinom?“, upitala je žena.

Amber je spustila pogled, a onda pogledala pravo u ženu. „Ne, ne. Moja mlađa sestra imala je cističnu fibrozu.“ Pustila je reči da lebde između njih.

„Žao mi je. Veoma je nepristojno što sam pitala. Ne treba da se mešam“, rekla je žena i vratila se na svoju spravu.

Amber je odmahнула glavom. „Ne, u redu je. Da li znate nekog sa cističnom fibrozom?“

U ženinim očima ogledao se bol dok je zurila pravo u Amber. „Moja sestra. Izgubila sam je pre dvadeset godina.“

„Tako mi je žao. Koliko je imala godina?“

„Samo šesnaest. Razlika među nama je bila dve godine.“

„Šarlin je tek bila napunila četrnaest.“ Usporivši, Amber je nadlaničom obrisala oči. Trebalo je dosta glumačke veštine da bi zaplakala zbog sestre koja nikada nije postojala. Tri sestre koje ima su žive i zdrave, iako sa njima nije pričala dve godine.

Žena je zaustavila svoju spravu. „Jeste li dobro?“, pitala je.

Amber je šmrncnula i slegla ramenima. „I dalje je teško, i posle svih ovih godina.“

Žena ju je pomno pogledala, kao da pokušava da se odluči, a zatim joj pružila ruku.

„Ja sam Dafni Pariš. Šta kažeš da odemo odavde i popričamo malo uz kafu?“

„Jesi li sigurna? Ne želim da ti prekidam vežbanje.“

Dafni klimnu glavom. „Da, stvarno bih volela da pričam s tobom.“

Amber joj se osmehnula zahvalno i sišla sa sprave. „To zvuči sjajno.“ Pružila joj je ruku i rekla: „Ja sam Amber Paterson. Drago mi je.“

Kasnije te večeri, Amber je ležala u kadi punoj mehurića, pijuckala *merlo* i zurila u sliku u časopisu *Entrepreneur*. Sa osmehom na licu ga je ostavila, sklopila oči i naslonila glavu na ivicu kade. Bila je veoma zadovoljna kako je sve lepo prošlo tog dana. Bila je spremna na to da će možda i duže trajati, ali Dafni joj je olakšala. Nakon što su ćaskale uz kafu, prešle su na pravi razlog zašto se Dafni zainteresovala za nju.

„Niko ko nije iskusio cističnu fibrozu ne može da razume“, rekla je Dafni. Iz njenih plavih očiju isijavala je strast. „Džuli mi nikada nije bila teret, ali su me drugovi u srednjoj stalno terali da je ostavim, da joj ne dam da ide sa nama. Nisu razumeli da nikada nisam znala kada će ona otići u bolnicu, niti da li će uopšte izaći. Svaki trenutak bio je dragocen.“

Amber se nagnula ka njoj i trudila se da izgleda kao da je zanima dok je računala vrednost dijamanta na Dafninim ušima, narukvice na zglobu i ogromnog dijamanta na njenom preplanulom i savršeno manikiranom prstu. Mora da nosi barem sto hiljada samo na svom tananom telu, a može samo da kuka o svom tužnom detinjstvu. Amber se trudila da ne zeva i usiljeno se osmehnula Dafni.

„Znam. Ja nisam išla u školu da bih bila sa sestrom, kako bi mama mogla da radi. Skoro da je izgubila posao pošto je stalno išla na bolovanje, a nismo mogli da priuštimo da izgubimo zdravstveno osiguranje.“ Bila je zadovoljna kako je lako izgovorila tu laž.

„Oh, to je užasno“, rekla je Dafni. „To je još jedan razlog zašto mi je tako važna moja fondacija. Mi pružamo finansijsku pomoć porodicama koje ne mogu da priušte potrebnu negu. To je veliki deo misije *Džulinog osmeha* oduvek.“

Amber se pravila da je šokirana. „*Džulin osmeh* je tvoja fondacija? To je ta Džuli? Znam sve o *Džulinom osmehu*, čitam o tome što radite odavno. Sjajni ste.“

Dafni je klimnula glavom. „Osnovala sam je posle mastera. Zapravo, moj muž je bio moj prvi donator.“ Nasmejala se, možda malo posramljena. „Tako smo se upoznali.“

„Zar se sada ne pripremate za veliku dobrotvornu zabavu?“

„Zapravo, da. Tek je za nekoliko meseci, ali i dalje ima toliko toga da se radi. Slušaj... Oh, nema veze.“

„Ne, šta?“, nastavila je Amber.

„Pa, samo sam htela da vidim da li bi možda htela da pomogneš. Bilo bi lepo imati nekoga ko razume...“

„Volela bih da pomognem na bilo koji način“, prekinula ju je Amber. „Ne zarađujem mnogo, ali sasvim sigurno imam dovoljno vremena da poklonim. To što vi radite je toliko važno. Kada pomislim koliko to znači...“ Ugrizla se za usnu i trepnula da se ne bi zaplakala.

Dafni se nasmešila. „Sjajno.“ Izvadila je vizitkartu sa svojim imenom i adresom. „Izvoli. Odbor se sastaje kod mene četvrtkom u deset. Hoćeš li moći da dođeš?“

Amber joj se široko osmehnula. I dalje se trudila da izgleda kao da samo razmišlja o bolesti. „Ne bih to propustila ni za šta na svetu.“

Ritam subotnjeg voza iz Bišops Harbora ka Njujorku uljuljkao je Amber u neko blago sanjarenje, potpuno drugačije od čvrste discipline njene radne nedelje. Sedela je pored prozora, glave naslonjene na sedište. Povremeno bi otvorila oči da gleda u pejzaž koji prolazi. Prisetila se kada je prvi put putovala vozom, kada je imala sedam godina. To je bilo u Misuriju, u julu – tokom najvrelijeg, najvlažnijeg letnjeg meseca – a klima u vozu nije radila. I dalje je mogla da zamisli svoju majku kako sedi preko puta nje u crnoj haljini dugih rukava, ozbiljnog lica, pravih leđa, čvrsto stisnutih kolena. Svetlosmeđu kosu je podigla, kao i obično, u punđu, ali je nosila i minduše – male biserne minduše koje je čuvala za posebne prilike. Amber je verovala da se sahrana majke njene majke računa kao posebna prilika.

Kada su izašle iz voza na prljavoj stanici u Varensburgu, vazduh je napolju bio zagušljiviji nego u vozu. Njen ujka Frenk ih je dočekao i one su se neudobno smestile u njegov izubijani plavi kamionet. A najviše se sećala mirisa – mešavine znoja i prašine i vlage – i ispucale presvlake na sedištu koja joj se usecala u kožu. Vozili su se pored beskrajnih polja kukuruza i malih farmi sa drvenim kućama koje su izgledale umorno, okružene dvorištima punim zardalih mašina, starih automobila na blokovima, sa točkovima bez felni i polomljenih metalnih sanduka. Tu je bilo čak depresivnije nego tamo gde su one živele i Amber je zažalila što nije ostala kod kuće, kao njene sestre. Njena mama rekla je da su one premlade za sahranu, ali da je Amber dovoljno odrasla da može iskazati poštovanje. Potisnula je taj užasni vikend, ali nikada neće zaboraviti svu onu užasavajuću otrcanost koja ju je okruživala – sumorna dnevna soba doma njenih babe i dede, sva u braon i oker tonovima; čekinje na licu njenog deke dok je sedeo u previše napunjenoj fotelji, strog i turoban, u iznošenoj majici i umazanim pantalonama. Videla je poreklo neraspoloženosti i siromašne mašte njene majke. Tada, u tom nežnom dobu, u Amber se rodio san o nečemu drugačijem i boljem.

Otvorila je oči kada je čovek koji je sedeo nasuprot nje ustao i zakačio je svojom akten-tašnom. Videla je da su stigli na centralnu stanicu. Brzo je uzela torbu i jaknu i zakoračila u vrelu gomilu putnika koji su

izlazili. Nikada joj neće dosaditi šetnja od pruge do veličanstvene glavne hale – kakav kontrast od prljave stanice iz njenog detinjstva. Polako je koračala pored sjajnih izloga stanice, savršenih prethodnika prizora i zvukova koji čekaju napolju. Zatim je izašla iz zgrade i odšetala nekoliko blokova 42. ulicom do Pete avenije. Ovo mesečno hodočašće postalo joj je toliko poznato da je mogla da ode na njega vezanih očiju.

Prvo bi uvek otišla u glavnu čitaonicu u javnoj biblioteci u Njujorku. Tu bi sela za neki od dugačkih stolova za čitanje i, dok sunčevi zraci ulaze kroz visoke prozore, gledala prelepe freske na tavanici. Danas joj je naročito prijao pogled na knjige koje su prekrivale zidove. Podsećale su je na to da je sve znanje koje želi nadohvat ruke. Ovde bi sedela i čitala i otkrivala sve što joj je pomagalo da uobliči svoje planove. Sedela je, nepomično, tiho, dvadeset minuta, dok nije smatrala da je spremna da se vrati na ulicu i da započne svoj pohod Petom avenijom.

Hodala je sporo, pravo pored luksuznih radnji koje su oivičavale ulicu – *Versače, Fendi, Armani, Luj Viton, Hari Vinston, Tifani, Guči, Prada* i *Kartije* – nizali su se jedni za drugim, najprestižniji i najskuplji butici na svetu. A bila je u svakom, udisala aromu meke kože i mirise egzotičnih parfema i trljala u kožu baršunaste balzame i skupe meleme u ukrašenim testerima koji privlače pogled.

Nastavila je pored *Diora* i *Šanela* i zastala da se divi srebrno-crnoj haljini koja je prijanjala uz telo lutke u izlogu. Zurila je u haljinu i zamisljala sebe u njoj, sa kosom podignutom visoko, savršenom šminikom, kako ulazi u balsku dvoranu držeći muža podruku i kako joj zavidi svaka žena pored koje prođe. Nastavila je dalje ka severu dok nije stigla do robne kuće *Bergdorf Gudman* i vanvremenskog hotela *Plaza*. Bila je u iskušenju da se popne stepenicama prekrivenim crvenim tepihom do velikog foajea, ali već je prošlo jedan sat i bila je gladna. Podela je ručak od kuće, pošto nije mogla da priušti da troši novac koji je teškom mukom zaradila i na muzej i na ručak na Menhetnu. Prešla je 58. ulicu i došla do Central parka, gde je sela na klupu okrenutu ka ulici prepunoj ljudi. Izvadila je malu jabuku i vrećicu sa grožđicama i orasima iz torbe. Jela je polako dok je gledala ljude kako žure svuda. Po stoti put pomislila je koliko je zahvalna što je pobegla od sumornog bivstvovanja svojih roditelja, onih dosadnih razgovora i predvidljivog

života. Njena majka nikada nije razumela njene ambicije. Uvek je govorila da Amber previše pokušava da uzleti, da takvo razmišljanje vodi samo do problema. A onda joj je Amber dokazala šta želi i konačno sve napustila – iako možda ne onako kako je htela.

Završila je ručak i prošetala kroz park do Metropoliten muzeja umetnosti, gde će provesti celo popodne, pa se uveče vratiti u Konektikat. Tokom poslednje dve godine, prošla je kroz svaki centimetar tog muzeja, izučavala umetnost, slušala predavanja i gledala filmove o delima i umetnicima koji su ih stvorili. Isprva joj je njeno veliko neznanje delovalo obeshrabrujuće. Ali počela je metodično, išla korak po korak, čitala iz pozajmljenih knjiga sve što može o umetnosti, istoriji umetnosti i velikim majstorima. Naoružana novim informacijama, svakog meseca posećivala bi muzej ponovo i uživo gledala ono o čemu je čitala. Znala je sada da se može upustiti u inteligentan razgovor i sa najobaveštenijim kritičarem umetnosti. Od onog dana kada je napustila onu pretrpanu kuću u Misuriju, stvarala je novu i bolju Amber, Amber koja može da se kreće lako među bogatašima. I za sada, sve je išlo po planu.

Nakon nekog vremena otišla je do galerije, gde bi se obično završavao njen put. Tu je stajala dugo ispred male Tintoretove skice. Nije bila sigurna koliko je puta zurila u tu skicu, ali u mozak joj se usekla posveta – *Poklon iz kolekcije Džeksona i Dafni Pariš*. Nevoljno se okrenula i pošla ka novoj izložbi Alberta Kujpa. Pročitala je jedinu knjigu o Kujpu koju ima biblioteka u Bišops Harboru. Nikada ranije nije čula za Kujpa i iznenadila se kada je saznala koliko je bio poznat i koliko je mnogo dela imao. Šetala je kroz izložbu i naišla na sliku kojoj se divila u knjizi i za koju se nadala da će biti deo izložbe, *Misa u Dordrehtu u oluji*. Bila je veličanstvenija nego što je zamišljala.

Stariji par stajao je pored nje, takođe opčinjen slikom.

„Neverovatna je, zar ne?“, rekla je žena Amber.

„Više nego što sam mogla i da zamislim“, odgovorila je.

„Drugačija je od njegovih uobičajenih pejzaža“, rekao je čovek.

Amber je nastavila da gleda u sliku i rekla: „Jeste, ali on je oslikao mnoge veličanstvene prizore holandskih luka. Da li ste znali da je takođe slikao i biblijske scene i portrete?“

„Zaista? Nisam znao.“

Poslednja gospođa Pariš

Možda bi trebalo da čitate pre nego što dođete na izložbu, pomislila je Amber, ali im se samo nasmešila i nastavila dalje. Volela je da pokaže svoje superiorno znanje. I verovala je da će i čovek kao što je Džekson Pariš, koji se ponosi svojom kulturnom estetikom, takođe to voleti.

TRI

Osetila je zavist kada je videla elegantnu kuću na Long Ajlend Saundu. Otvorena bela kapija na ulazu u imanje vredno više miliona otkrivala je bogato zelenilo i grmove ruža koji su se ekstravagantno preivali preko diskretnih ograda. Sama vila bila je ogromna, obojena u belu i sivu boju. Podsećala je na slike bogatih letnjikovaca u Nantaketu i na Martas Vinjardu. Kuća se veličanstveno širila obalom, kao da pripada tu, na ivici vode.

Ovo je bila jedna od onih kuća sakrivenih od očiju ljudi koji ne mogu da priušte da žive ovako. *To radi bogatstvo*, pomislila je. Daje ti sredstva i moć da se sakriješ od sveta ako želiš – ili ako moraš.

Amber je parkirala svoju *tojotu korolu* staru deset godina, koja će sigurno izgledati nezgrapno pored novijih *mercedesa* i *be-em-vea* koji će se uskoro pojaviti u dvorištu. Zatvorila je oči na trenutak i samo sedela. Duboko i polako je udisala i u glavi prolazila kroz informacije koje je zapamtila tokom poslednjih nekoliko nedelja. Pažljivo se obukla tog jutra – trakom je pokupila svoju ravnu smeđu kosu sa lica i minimalno se našminkala – stavila je samo blago rumenilo na obraze i sjaj za usta. Nosila je uredno ispeglanu bež suknju sa belom pamučnom majicom dugih rukava koje je naručila iz kataloga. Sandale su joj bile udobne i obične, dobre cipele za šetnju, bez ikakve naznake ženstvenosti. Ružne velike naočare koje je našla u poslednji čas upotpunjavale su izgled koji je htela da postigne. Kada se pogledala poslednji put u ogledalu pre nego što je izašla iz stana, bila je zadovoljna. Izgledala je obično, čak i stidljivo. Neko ko nikada ne bi mogao da bude pretnja nikome – naročito ne nekome kao što je Dafni Pariš.

Iako je znala da postoji rizik da će ispasti nepristojna, Amber se pojavila malo ranije. Tako će imati vremena da bude nasamo sa Dafni

i da bude tu pre nego što druge žene dođu. Uvek je bila nervozna kada se upoznaje sa ljudima. Videće je kao mladu i nezanimljivu osobu, kao jednu radilicu koju je Dafni blagosloвила proglasivši je pomagačem u svojim dobrotvornim akcijama.

Otvorila je vrata auta i zakoračila na prilaz od drobljenog kamena. Izgledalo je kao da je svaki kamičak pod njenim nogama izmeren ne bi li bio iste veličine i čist, pa onda savršeno postavljen i izglačan. Kako se približavala kući, pomno je posmatrala imanje i kuću. Shvatila je da ulazi kroz zadnja vrata – pošto će, naravno, prednji deo kuće biti okrenut ka vodi – ali je fasada bila ipak neverovatno elegantna. Sa njene leve strane nalazila se bela pergola, ukrašena glicinijom, a dve duge klupe nalazile su se ispred nje. Amber je čitala o ovakvom bogatstvu, gledala nebrojeno mnogo slika u časopisima i onlajn ture kroz kuće filmskih zvezda i užasno bogatih ljudi. Ali sada je prvi put sve to videla izbliza.

Popela se širokim kamenim stepenicama do ulaza i zazvonila. Vrata su bila ogromna, sa velikim panelima ukrašenog debelog stakla kroz koje je Amber videla dugi hodnik koji ide do prednjeg dela kuće. Videla je i opčinjavajuću plavu vodu odatle gde je stajala. Iznenada, Dafni je stajala pred njom, otvarala vrata i smešila joj se.

„Drago mi je što te vidim. Tako mi je drago što si uspela da dođeš“, rekla je, uhvatila Amber za ruku i uvela je unutra.

Amber joj se stidljivo osmehnula, kako je vežbala u ogledalu. „Hvala što si me pozvala, Dafni. Stvarno sam uzbuđena što mogu da pomognem.“

„Pa, ja sam oduševljena što ćeš raditi sa nama. Dođi ovamo. Sastajemo se u konzervatorijumu“, rekla je Dafni kako su ušle u veliku osmougaonu sobu sa prozorima od poda do tavanice i cvetnim tkanicama u živopisnim bojama. Francuska vrata bila su otvorena i Amber je udahnula omamljujući miris slanog morskog vazduha.

„Molim te, sedi. Imamo još nekoliko minuta pre nego što ostale stignu“, rekla je Dafni.

Amber je sela na somotnu sofu a Dafni je sela naspram nje, u žutu fotelju koja je savršeno dopunjavala ostali nameštaj u ovoj prostoriji nonšalantne elegancije. To ju je nerviralo, lagodnost u vezi sa bogatstvom i privilegijom kojom je Dafni odisala, kao da je to pravo stekla rođenjem. Kao da je izašla iz otmenog časopisa, nosila je sive pantalone

skrojene po meri i svilenu bluzu. Jedini nakit koji je nosila bile su velike biserne minduše. Sjajna plava kosa padala je u talasima oko njenog aristokratskog lica. Amber je pretpostavljala da odeća i nakit sami vrede preko tri hiljade, a da ne priča o dijamantu na njenom prstu ili satu na ruci. Verovatno je imala još desetine takvih u kutiji za nakit u sobi. Amber je proverila vreme na sopstvenom satu – običnom modelu iz robne kuće – i videla je da i dalje imaju oko deset minuta.

„Hvala ti još jednom što mi pružaš priliku da pomognem, Dafni.“

„Ja sam zahvalna tebi. Nikada nema dovoljno pomoći. Mislim, sve ove žene su sjajne i rade vredno, ali ti razumeš jer si prošla kroz to.“ Dafni se promeškoljila na stolici. „Pričale smo mnogo o našim sestrama pre neki dan, ali ne mnogo o nama samima. Znam da nisi odavde, ali da li sam dobro zapamtila da si mi rekla da si se rodila u Nebraski?“

Amber je pažljivo uvežbala svoju priču. „Tako je. Iz Nebraske sam, ali sam otišla kada mi je sestra umrla. Moja dobra drugarica iz škole studirala je ovde. Kada se vratila kući da bi prisustvovala sahrani moje sestre, rekla je da bi možda bilo dobro da promenim nešto, da imam novi početak i da bismo imale jedna drugu, naravno. Bila je u pravu, to mi je toliko pomoglo. Skoro godinu dana sam u Bišops Harboru, ali razmišljam o Šarlin svaki dan.“

Dafni ju je gledala s pažnjom. „Tako mi je žao. Niko ko nije to iskusio ne zna koliko boli kada izgubiš brata ili sestru. Razmišljam o Džuli svakog dana. Ponekad mi je i previše. Zato mi je toliko važan moj rad u vezi sa cističnom fibrozom. Blagoslovena sam, imam dve zdrave ćerke, ali i dalje tako mnogo porodica pogađa ova užasna bolest.“

Amber je podigla srebrni ram sa fotografijom dve plavokose preplavnule devojčice u istim kupaćim kostimima kako sede prekrštenih nogu na doku, zagrljene. „Jesu li ovo tvoje ćerke?“

Dafni je pogledala sliku i oduševljeno se nasmešila, pa pokazala prstom. „Da, to je Talula, a ovo je Bela. To je slikano prošlog leta, na jezeru.“

„Preslatke su. Koliko imaju godina?“

„Talula ima deset, a Bela sedam. Drago mi je što imaju jedna drugu“, rekla je Dafni i zasuzila. „Molim se bogu da uvek tako bude.“

Amber se setila da je čitala kako glumci razmišljaju o veoma tužnim stvarima da bi mogli da plaču kada treba. Pokušala je da se seti neke uspomene da bi zaplakala, ali najtužnije čega se setila jeste što ona ne sedi na Dafninom mestu kao gazdarica ove neverovatne kuće. Ali opet se potrudila da izgleda tužno kada je spustila fotografiju na sto.

Upravo tada začulo se zvono i Dafni je ustala da otvori vrata. Dok je izlazila iz prostorije, rekla je: „Posluži se, tu su kafa i čaj. A ima i slatkiša. Sve je na stolu sa strane.“

Amber je ustala, ali je stavila torbu na stolicu pored Dafnine i time obeležila da je njena. Dok je sipala kafu u šolju, ostale žene počele su da ulaze i da se javljaju i grle. Mrzela je zvukove koje prave grupe žena, kao kokoške koje kokodaču.

„Zdravo svima.“ Dafnin glas čuo se i pored čavrljanja i one su utihnule. Prišla je Amber i stavila ruku oko nje. „Želim da vas upoznam sa novom članicom odbora, Amber Paterson. Amber će biti sjajan dodatak grupi. Nažalost, ona je stručnjak za temu – sestra joj je umrla od cistične fibroze.“

Amber je pognula glavu i začulo se kolektivno izjavljivanje saučešća.

„Hajde da sednemo i da se svaka od vas predstavi Amber“, rekla je Dafni. Sa šoljom i tanjirićem u ruci je sela, pogledala u sliku svojih ćerki, i, Amber je primetila, blago je pomerila. Amber je pogledala u krug žena dok su se, jedna za drugom, predstavljale – Lois, Bani, Fejt, Meredith, Ajrin i Niv. Sve su bile sjajne i uglađene, ali dve žene su joj privukle pažnju. Bani je bila sitna i imala je dugu ravnu plavu kosu i krupne zelene oči koje je našminkala da ih istakne što više. Bila je savršena na svaki način i znala je to. Amber ju je videla u teretani u malenom šortsu i sportskom grudnjaku kako vežba kao luda, ali Bani ju je gledala prazno, kao da je nikada nije srela. Amber je htela da je podseti: *O, da, znam te. Ti se stalno svojoj grupici žena hvališ kako varaš muža.*

A zatim je tu bila Meredith, koja se nije uklapala. Njena odeća bila je skupa ali svedena, ni nalik upadljivoj odeći ostalih žena. Nosila je male zlatne minđuše i žučkaste bisere, koji su se isticali naspram njenog braon džempera. Dužina njene suknje od tvida bila je čudna, ni duga ni dovoljno kratka da bi bila moderna. Kako je sastanak napredovao, bilo je očigledno da je bila drugačija i po nečemu drugom osim

po izgledu. Sedela je pravo u stolici, pravih ramena, podignute glave, odišući bogatstvom i dobrim poreklom. A kada je govorila, čula se naznaka akcenta iz internata, dovoljno da njene reči zvuče pronicljivije nego reči drugih žena dok su razgovarale o tihoj aukciji i nagradama koje su do sada obezbedile. Egzotični odmori, dijamantski nakit, starijska vina – spisak je bio neverovatno dug, a svaka sledeća stvar bila je skuplja od prethodne.

Kako se sastanak bližio kraju, Meredith je prišla i sela pored Amber. „Dobro došla u *Džulijin osmeh*, Amber. Tako mi je žao zbog tvoje sestre.“

„Hvala ti“, rekla je Amber jednostavno.

„Da li se ti i Dafni dugo znate?“

„O, ne. Zapravo, tek što smo se upoznale. U teretani.“

„Kakva sreća“, rekla je Meredith neodređeno. Zurila je u Amber i Amber se osećala kao da je može sasvim prozreti.

„Bio je to srećan dan za obe.“

„Da, čini se tako.“ Meredith je zastala i pogledala Amber od glave do pete. Tanko se osmehnula i ustala sa stolice. „Drago mi je što sam te upoznala. Radujem se što ćemo se još bolje upoznati.“

Amber je osetila opasnost. Ne u rečima koje je Meredith izgovorila, već u njenom ponašanju. A možda je i samo umislila. Spustila je praznu šolju na sto i prošla kroz francuska vrata koja kao da su je pozivala na terasu. Napolju je gledala na prostranstvo Long Ajlend Saunda. U daljini je spazila jedrenjak. Jedra su mu se naprezala na vetru. Bio je to veličanstven prizor. Otišla je na drugi deo terase, gde je imala bolji pogled na peščanu plažu ispod. Kada se okrenula da uđe, čula je Meredithin karakteristični glas iz konzervatorijuma.

„Zaista, Dafni, koliko dobro poznaješ ovu devojkicu? Upoznala si je u teretani? Da li znaš išta o njenom poreklu?“

Amber je stajala tiho kod ivice vrata.

„Meredith, zaista. Sve što treba da znam jeste da joj je sestra umrla od cistične fibroze. Šta više želiš? Prosto zato ima veći interes da prikupe novac za fondaciju.“

„Jesi li je proverila?“ upitala je Meredith, i dalje skeptična. „Znaš, njenu porodicu, obrazovanje, sve to?“

„Ovo je volonterski rad, ne nominacija za Vrhovni sud. Želim je u odboru. Videćeš, biće divan dodatak.“

Amber je čula po Dafninom glasu da je iznervirana.

„U redu, to je tvoj odbor. Neću to više spominjati.“

Amber je čula kako im koraci na pločicama odzvanjanju dok su izlazile iz prostorije. Ušla je i brzo gurnula svoj portfolio ispod jastuka na sofi, tako da izgleda kao da ga je zaboravila. U njemu su bile njene beleške sa sastanka, i fotografija, udenuta u džepić. Dafni će morati da traži po fascikli, jer nigde ne piše čija je, i naći će sliku. Amber je imala trinaest godina na njoj. To je bio dobar dan, jedan od retkih kada je njena majka mogla da izađe sa posla i da ih odvede u park. Gurala je mlađu sestru na ljuljašci. Na pozadini slike Amber je napisala „Amber i Šarlin“, iako su na slici bile ona i njena sestra Trudi.

Biće joj teško sa Meredith. Rekla je da se raduje što će upoznati Amber. Pa, Amber će se pobrinuti da sazna što manje može. Neće dati jednoj skorojevički da je zezne. Pobrinula se da poslednja osoba koja je to pokušala dobije ono što joj sleduje.

ČETIRI

Amber je otvorila flašu *džoš kaberna* koju je čuvala. Bilo je patetično što je morala da pažljivo pije *kaberne* od dvanaest dolara, ali njena bedna plata u agenciji za nekretnine jedva da je pokrivala stanarinu ovde. Pre nego što se preselila u Konektikat, istraživala je i izabrala metu, Džeksona Pariša, i tako je završila u Bišops Harboru. Naravno, mogla je da iznajmi stan u obližnjem gradu za mnogo manje novca, ali ovako je imala više prilike da slučajno naleti na Dafni Pariš, plus je imala pristup svim predivnim stvarima u gradu. I obožavala je što je toliko blizu Njujorka.

Amber se nasmešila. Prisetila se kada je istraživala Džeksona Pariša, guglala njegovo ime satima nakon što je pročitala članak o međunarodnoj razvojnoj kompaniji koju je osnovao. Zastao joj je dah kada je videla njegovu sliku. Imao je gustu crnu kosu, pune usne i tamnoplave oči. Lako je mogao biti neki glumac. Kliknula je na njegov intervju u